

1.
2.
3.
4.
5.
6.
7.

1776.

1. Jetsy, Samuel : De successivo telluris habitabilis incremento
2. Hackeman, Joannes ^{Gruius} : De injustitia S. C. Velle-
juri (Programmum . . . Dissertationi in aq. Christiani
Maurici Virigenz a Winterfeld . . . praemissum)
3. Madlen, Georgius Samuel : De antichresi ex fundo
pignoratitio.
4. Madlen, Ludovicus Godofredus : De quarta Divi
Pii ejusque usu hodierno
5. Litterius, Samuel Benjaminus : de jure puniendi
fonte.
6. Wieland, Immanuel Cornelius : De pactis bellicis inter
gentes
7. Winterfeld, Christianus Mauricius Virigenz^a : De donationibus
propter nuptias.

1777.

Schneiders, J. G.: Solennis Laterni anniversariam memoriam
Friderici Wilhelmi Magi publico pietatis testimonio
... celebratae ... indicit. Praecedit Disputatio
de dubia carminum opticoorum auctoritate et
vetustate

1778.

1. Madem, Georgius Samuel: Friderici Nathanaelis
Volemani ... solennis inaugurationis ... indicit,
normella: De virtute conventionis, qua fundi
venditi tributa in venditorem transferuntur
ad l. 11 C. de pactis ... praefatus.
2. Volemanus, Fridericus Nathanael: De intertestamentariis
miensium hereditatibus

1781.

1. Madem, Ludovicus Fridericus: Variarum juris observationum.
2. Winterfeldt, Joannes Conradus Henricus: De jure compensationis
et jure retentionis

1782.

Martin, Georgius Samuel: De cautionibus, quae
sunt sacrorum intermedium causa

1785

1. Braun, Fredericus Georgius: De bonis collegii
dissoluti, cui cedant?
2. Varjes, Fructus Georg: De differentia juris acqui-
sitivi et stricti (ad Diss. inaug. ... Frederici Georgii
Braun ... irritat)

1788. Pirner, Joh. Theoph. Theoricus: Dissertatio juridica
in II F. 45, quam, quo adtus ad gradum T. H. Dec-
toris sibi pandatur, publice defendet.

1797.

Martin, Ludovicus Theophrastus: promotionem in
juris doctorem ... facit simulque consuetum
in praxi acceptum et jure novis. Bonna. Brandemb.

confirmatae novam computandi in antichressi
entre novissimas impugnationes Amstadi dicti
Phiselbeck separavit.

SOLENNITATEM ANNIVERSARIAM 1777 8
MEMORIAE

FRIDERICI WILHELMI
MAGNI

PUBLICO PIETATIS TESTIMONIO

AB

ACADEMIA FRANCOFVRTANA

DIE XVII. FEBRVARII MDCCLXXVII.

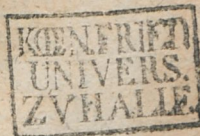
CELEBRANDAE

INDICIT

I. G. SCHNEIDER

PHILOLOG. ET ELOQVENT. P. P. O.

PRAECEDIT DISPVATIO DE DVBIA
GARMINVM ORPHICORVM AVCTORITATE AC VETVSTATE.

TRAIECTI AD VIADRYM,
E TYPOGRAPHEO WINTERIANO.

WILHELMI WILHELMII

TESTIMONIO

BOLENAE PRAEDICANTIAE

I. G. SCHNEIDER

PHILOSOPHUS ET THEOLOGUS

PHILOSOPHIAE ACADEMIAE

WILHELMII WILHELMII

nun
qu
vid
lec
me
ille
run
dic
ph
po
for
in
du

Quanta sit opinionum praeceptorum vis ad hominum etiam acutissimorum iudicia flectenda et regenda, quantumque in iis valeat vetustatis commendatio, manifestum est exemplo carminum Orphicorum, quo quidem historia ingenii humani totiusque antiquitatis memoria nullum facile insignius habere mihi videtur. Contigit enim in Orpheo, quod plerisque contra solet, ut quo longius a cogitatione mentis humanae recederet memoria temporum eorum, quibus instar solis illuxerat primus ille sapientiae humanae divinaeque magister, eo plura litterarum monumenta in dies proferrenrur, quae ab eo relicta esse dicebantur, ut tandem dubitari coeptum sit, an omnino Orpheus poeta umquam fuerit. Multos jam antiqua Graeciae tempora habuere viros doctos, * qui vel ingenii tentandi causa personam Orphei aliquamdiu fusciperent, quo hominum animos in suavissimam illam heroicorum temporum recordationem adducerent, vel, ut philosophorum credulitatem illuderent, sanctissimi

A 2

ctissimi

*) Horum indicem habes apud Suidam sub voce *Ορφεος*, Clementem Alexandrinum Stromat. I. p. 333. Ciceronem de N. D. I. 38.

Etissimi nominis celebritatem atque auctoritatem usurparent. Plura etiam deinde recentior aetas tulisse videtur ejusmodi ingenia, quae pristinum fraudis exemplum in fideis Orphei scriptis propositum temeritate sua renovarent. Cum enim haud multis a Christo nato seculis studia philosophiae et theologiae mysticae a nova Platoniorum familia suscitata incalescerent, magna ingeniorum contentio exorta est inter hujus scholae principes, Iudaeos et Christianos, qui quidem omnes simul velut inito certamine sententiarum suarum primordia ad Orphea referre, ejusque auctoritatem in partes suas trahere conabantur. Dum igitur hinc de nova Platonis schola philosophi, illinc Christiani ac Iudaei causae suae praesidia cupidissime conquirebant, interim homines callidi, cum non dubitarent, quin comis ille senex Thracius nomen suum ipsis ad translationem fraudis commodaturus esset, quo facilius errorem objicerent rixatorum libidinis, multa carmina ad exemplum Orphicorum, quae tum circumferrebantur, efficta, et ad vetustatis similitudinem adumbrata in vulgus disseminabant. Ex hac quidem officina tum prodiisse mihi videtur personatus iste Orpheus, cujus hodieque habemus opuscula quaedam, Argonautica et Hymnos. Nescio tamen qui deinde factum sit, ut homo obscurus, qui nullum ex tota antiquitate cognitorem locupletem dare poterat, tamen intra pelliculam suam non contineretur, sed antiqui illius Orphei auctoritatem sibi assumeret, et novo aliquo blandiciarum genere paulatim in gratiam Io. M. Gesneri, viri clarissimi, adreperet. Quid multa? tandem nugator iste, cum ei controversia de statu mota esset a viris doctissimis, qui diu habitabant in historia philosophiae, atque omnem vetustissimorum temporum memoriam animo complexi erant, eo Gesnerum permovit, ut causae desperatissimae defensionem sibi imponi pateretur. Hic igitur antequam ipsam rem aggrediretur, primum hoc in oratione sua posuit, fuisse omnino aliquem Orphea, magnum sapientiae laude virum, qui homines a fera agrestique vita ad cultum humanum civilemque traduxerit, atque animos nimia libertate ferocientes religione deorum adstrinxerit. Deinde assumpsit id, quod ei facile concedimus, vetustissimis Graecorum philosophis jam innotuisse carmina quaedam, quae Orphei esse dicerentur; quae quamquam ab Euripide, Platone, et Aristotele laudantur, nihilo tamen

tamen minus dubitari potest, an omnino quidquam litteris, consignatum reliquerit Orpheus. Atque haec quidem omnia praemuni putabam reliquae Gesneri disputationi, quo facilius intelligeremus, quomodo veteres Christianae religionis apologetae carmina ista Orphica ab Onomacrito condita esse dixerint. Verum hic ille longe diversam rationem secutus est, cum exinde probabili conjectura colligi posse putabat, haec nostra Argonautica, quae cum aliquot Hymnis et libello de lapidum virtutibus sub Orphei nomine edita exstant, quoniam is scilicet ubique loquens inducitur, ab Onomacriti ingenio esse profecta. Possem hanc argumentationem acerbius insequi; sed amice cum viro docto agere malo. Expectabam enim, ut ille testimonia veterum scriptorum afferret, quibus Argonauticorum horum auctoritas ad Onomacritum referri posset. Ego quidem in tanta multitudine nondum reperire potui, qui Onomacritum scriptorem Argonauticorum faceret. Nam quod olim exstabat scriptum eodem argumento carmen, auctorem habuit Orpheum quendam Crotoniaten, aequalem Pisistrato, ut ab Asclepiade libro sexto Grammaticorum traditum accepimus. Quid vero dicamus esse causae, cur Apollonii Rhodii Scholiastes, quem vetustissimos quosque historiae Argonauticae scriptores diligenter in consilium adhibuisse, atque etiam Orphica carmina, quae tum temporis exstabant, legisse constat ex adnotatione ad librum II. v. 467. III. r. III. 26. tamen hunc nostrum auctorem ne verbulo quidem uspiam commemoraverit? Neque enim audiendum puto Io. Toupium, virum litteratissimum, qui nuper in libris Emendationum ad Suidam levissima suspitione permotus, sine ullo argumento temere pronunciavit, esse haec, quae sub Orphei nomine edita exstant, carmina de Argonautarum expeditione referenda ad Cleonem quendam Curientem auctorem, quem cum alibi laudatum reperimus a graeco Apollonii interprete, tum imprimis in praeclara annotatione ad librum I. 623. ex qua manifestum fit Toupium hallucinatum esse. Magnus opinator scilicet is est; cui si quis ejusmodi error accidit; equidem non miror. Voluit enim videri superasse antiqui illius Democriti sapientiam, qui cum ovum inspexerat, quae gallina peperisset, dicere solebat. Praeterea multa sunt, quae quominus haec carmina Onomacrito vel alii scriptori vetustiori tribuamus,

mus, nos impediunt; quorum statim illud primum est et maximum, quod in toto orationis habitu et quasi vultu non apparet natus ille atque austerus sermonis antiqui color, quem haud ita facile est fucō aut aliquo artificio mentiri, quemadmodum olim Porcii Latronis affectatores cumini potione similitudinem coloris studii contracti imitatos esse ferunt; nec magis ipsa verba vetustatis illum squalorem et situm habent obductum; quem olim Dionysius, vir in omni iudicio elegantissimus, in antiquissimis graecorum poetarum scriptis tantopere probabat; quomodo fere hodie antiquarii in nummorum vetustate agnoscenda rubiginem aliquam requirunt. Sed quoniam haec talia sunt, ut sensu quodam animi interno melius percipi, quam verbis distincte explicari possint, nec omnes ii, qui de scriptis veterum iudicare instituunt, ingenium afferunt tritum notandis generibus poetarum et consuetudine legendi, orationem hinc ad ea transferam argumenta, quibus etiam Gesnerus maxime confidebat, tamen ad omnem ejus disputationem nihil reperio, quod potius accommodem, quam ut aut parum eum memoria valuisse iudicem, aut minus intentum rebus minutis opere in tanto habuisse animum, ut ineptiarum scilicet crimen effugeret.

Quod si enim docuero nullam plane fidem Gesnero haberi posse in eo, quod satis confidenter affirmat, nihil dum esse in his libellis a se animadversum, quod repugnet illis temporibus, quibus fuisse dicitur Thracius ille Orpheus; si deinde demonstravero falsum esse etiam alterum illud, quod a Gesnero positum est, non urbium, non hominum, non inventorum aut cujuscunque rei denique mentionem inesse, quam recentiorum esse Trojanis temporibus doceri possit; si denique exemplis confirmavero ipsam orationis formam et dictionem non solum a more Homero, sed a constanti graeci sermonis usu, et perpetua veterum scriptorum consuetudine prorsus abhorre, tum demum id mihi consecutus esse videbor, ut Argonauticorum Orphicorum novitatem manifesto oppressam et convictam teneamus. Mirum non est, si tandem ingravescente litterarum barbarie, cum omnis fraudis suspicio vetustate temporis exolevisset, homines indocti illa antiquitatis simulatione in eum errorem inducti sunt, ut ipsum Orpheum auctorem carminum istorum haberent, atque id etiam expresso in fronte libri scripti nomine significarent.

Prius

Prius vero quam ad hanc disceptationem descendam, et in rem praesentem lectorem adducam, separatim aliquid mihi dicendum videtur de Hymnis Orphicis, quorum fidem atque auctoritatem communi virorum doctorum opinione cum Argonauticorum vetustate conjunctam esse video. Profecto non credidissimam hac nostra aetate adhuc reperiri aliquem, qui nugae istas et hominis male feriati deliramenta vel tanti faceret, nisi nuper exstitisset magni quidem ingenii vir, sed novarum opinionum nimis studiosus, I. G. Herder, qui suscepto vetere errore universam aevi vetustissimi religionem et sapientiam ex hac sententiarum mysticarum et argutarum allegoricarum sibi invicem repugnantium colluvie derivare conatus est. At enim mirum mihi videtur, nec unum quidem Orphei locum ab ullo scriptore vetustiori laudatum esse, quem in his hymnis reperias; cujus quidem rei ratio reddi non potest ex eo, quod saepius ad Gesnero nobis ingeritur, scripta scilicet Orphei delituisse ad ea ferre tempora, quibus mysteria a Christianis detecta et vulgata mysteria esse desierint. Deinde facile a quovis etiam lectore animadverti potest, multa tradi in illis carminum Orphicorum fragmentis, quae cum ipsis iis auctoribus, a quibus ea commemorantur, tantum a disciplina Orphica, qualem a majoribus suis, et antiquioribus Orphicae philosophiae magistris traditam acceperant, abhorreere visa sunt, ut fidem atque auctoritatem omnium eorum carminum, quae tanquam Orphica circumferebantur, in dubium vocarent; (*) tum ita aperte pugnant cum doctrina ea, quae per omnem istam Hymnorum Orphicorum seriem diffusam haud difficili conjectura colligi potest, ut vel uno hoc argumento confici cogique posse putem, Hymnos Orphicos, quos quidem hodie habemus, recentissimis demum temporibus ab homine non nimis astuto excusos et confictos esse. De dictione non loquar; quid enim opus est in re tam clara ac manifesta plura addere, ubi breviter poteram defungi auctoritate viri doctissimi et in hoc litterarum genere versatissimi, Chr. Meiners, qui maximam fere Hymnorum Orphicorum partem a variis philo-

*) In quo genere praeclarus est locus Pausaniae a Gesnero cum pluribus aliis omissus, Attic. I. 14. p. 34. *επη αεται Ορφεως, εδε ταυτα Ορφεως εμου δοκειν οντα, Ευβελει και Τριπτολεμω Δυσαυλην πατερα ειναι.* cf. Macrobius Saturn. I. 6. 18.

lofophiae mysticae auctoribus diversis temporibus demum post Christum natum esse confictam affirmat? (*)

Nunc ad scriptorem Argonauticorum revertor. Quam sobrius et meditatus ad scribendum accesserit, vel ex eo manifestum esse potest, quod ipse diffidebat se mente satis certa et confirmata in hac carminis opera posse consistere, dum divinus ille furoris afflatus, poetarum sodalis, molesto animi contubernio relicto ad coelum remigrasset. Vereor tamen, ut multis recte fecisse videatur, cum auctoritatem deorum a carmine suo removeret, et parata furoris excusatione uti nollet. Quodsi enim aliquando partium suarum oblitus imitatione vetustatis excideret, et ab historiae fide aberraret, patebat ei perfugium honestum, quo facile omnem fraudis infamiam a se avertere posset, et iniquis grammaticorum criminationes repellere. Nemphe sanos Helicone Democriti sententia excludit, adeoque de rebus poeticis iudicare vetat. Nunc autem in tam misera conditione causae Orphicae, quam Gesnerus accepit, diligenter ei circumspiciendum est, ut non modo personam Orphei, sed omnem carminis narrationem et orationem praestare possit. Accedo ad rem, ac statim ipsum controversiae caput aggredior, quod facile me expugnaturum esse confido, si doceam multarum rerum mentionem inesse huic carmini, quae non modo Trojanis temporibus non conveniat, sed ipsa etiam Onomacriti aetate recentior sit, aut denique veterum scriptorum omnium auctoritati et rerum veritati repugnet.

Exordiar ab ea narratione (v. 385.) quam fere totius carminis pulcherrimam partem dixerim. Devertuntur Argonautae

*) In Bibliothec. Philolog. Goetting. Vol. III. p. 112. Atque item demonstratum est a vico summo, Chr. Gottl. Heynio, Hymnum in Musas a doctrina vetustioris aevi plane abhorreere, in libello *De litterarum aviumque inter Graecos antiquiores conditione*, quatenus illa ex Musarum aliisque deorum nominibus nuncupata intelligitur, Goettingae edito 1772. Quid commemoravi Hymnum in Herculem, in quo quidem hic Orphei simiulus crimen impudentiae tam parum cavir, ut Herculem scilicet eum, quem una cum Argonautis ad veltus aureum recuperandum abiisse communis erat veterum opinio, probata etiam ab ipso Argonauticorum Orphicorum auctore, tanquam unum de deorum numero laudibus mactaret iis, ex quibus nova Platonis schola adolere videtur. Nunquam enim verus ille Orpheus docuerat, eos qui de appellatur, eorum naturas esse, non figuras deorum.

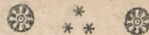
tae ad Chironem, et in montem Pelion ascendunt, ubi Peleus filium suum, quem sapientissimo Centauro educandum atque erudiendum tradiderat, obiter videre et amplexari cupiebat. At enim certum est, et observatione graeci Apollonii interpretis ad L. I. 558. confirmari potest, eam opinionem, quae Achillem a Chirone educatum esse volebat, post Homeri tempora demum prolatam invaluisse. Deinde deferuntur Argonautae ad scopulum Sirenum, quas quidem Orpheus virtute et suavitate carminis sui victas eo redegit, ut se praecipites in mare darent, ubi in faxa transformatae esse dicuntur versu 1285. Praeterea Sirenum altera lyra, tertia tibiis cecinisse traditur; quae quidem omnia quantum cum ab Homericis narratione, tum a reliquorum scriptorum veterum consensu, et moribus heroicorum temporum abhorreant, nemo est paullo humanior, qui non ipse per se facile intelligat. Porro in describenda pugna, quae noctis errore commissa fuerat inter Argonautas et aemicum Cyzici populum, auctor hujus carminis versu 500. nominat Dolopas, qui illam Propontidis oram nunquam tenuere. Voluit nimirum Dolionas intelligi, quod nomen versus hexametri mensura non capiebat. Similem errorem deprehendisse mihi videor in versu 748. ubi traditur ex Araxe ortum habere cum Phasi et Tanai Thermodonta, quem tamen omnes norunt campos Themiscyrenses tenuisse. Sed non dubito hunc scriptorem secutum esse auctoritatem Eratosthenis quem Strabo XI. p. 364. pro Lyco fluvio Thermodontem ait duobus illis prioribus adjunxisse, ut praeclare monuit Vir illustris (*Mr. le Baron de Sainte - Croix*) in libro doctissimo: *Examen Critique des Anciens Historiens d' Alexandre le Grand*, Parisiis Ao. 1775. edito, pag. 298.

Nunc mihi fas sit intrare sacrum Hecatae lucum, in quo vellus aureum a dracone custoditum esse dicitur. Video positum in ipso vestibulo simulacrum deae, quam Colchi sub nomine Dianae janitricis et venatricis adorant, *αρτεμιν εμαυλιην, κελαιοδρομον ιλασκονται*, ut ait auctor versu 900, qui tamen ipse paullo post (versu 933) Hecaten Munychiam et *αγροτερην* nominat. En tibi quatuor ejusdem deae cognomina, ex quibus tertium proprium domicilium olim habebat in Munychia Athenensium portu, ubi Dianae Munychiae sanum erat. Expectabam

B

hic

lc,

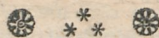
hic, si Gesnerus nos doceret, quo tempore, qua via, quove auctore Diana Munychia cum ipso portu ex Attica translata ad Colchos pervenerit; ille vero mirum quam absurdam vocis originem nobis insuffurat in Indice, ubi *Lunae*, inquit, *epitheton videtur, quae μνη νοχλος est, cum plena est, ut Solem a solitudine quidam dictum volunt.* Quid? quod idem cognomen de Diana Taurica simpliciter positum est ab hoc nostro scriptore versu 1074. qui stulto sane consilio ex tot Dianae appellationibus, quae prima memoriae occurfabat, statim arripuit, et quodcumque in solum veniebat, ut dicitur, effinxit. In longa arborum, stirpium, plantarumque enumeratione, quas ex memoriae suae areolis in lucum Hecatae transplantavit auctor a versu 913 ad versum 921, Gesnero videbatur id spectasse, ut nomenclaturam et cognitionem rerum naturalium inculcaret. Verum hic vir doctissimus satis seculo fecisse pro suis rationibus sibi videbatur, si declaratione nominum illorum omisa, et in rei herbariae studiosos rejecta, tantum occasionem praeberet Orphicarum stirpium texendi catalogi, in quo nihilo tamen minus audacter affirmat, ut nempe in aliis quoque partibus hujus carminis, nondum quidem se reperisse, quod antiquum non esse appareat. Ego vero, qui vel hanc antiquae eruditionis partem, quae in cognoscendis herbarum nominibus et virtutibus versatur, nunquam mihi contemnendam, aut omnino a studiis humanitatis alienam putarim, in hac tanta nominum profusione non solum auctoris judicium valde desidero, sed etiam agnoscere mihi videor vestigia curiosae magorum superstitionis, quae multas demum post Orphea seculis medicinae studia rerumque naturalium scienciam tanquam pestis invasit et corruptit. Sic, ut exemplo utar, in mentionem cyclamini herbae, quae contra constantem scriptorum omnium usum *κυκλαρις δεσθησ* vocatur ab auctore vers. 915, plane convenit ille Plinii locus XXV. c. 9. de herba orbiculari, quae latine dicitur: *in omnibus ferenda domibus, si verum est, ubi fata sit, nihil nocere mala medicamenta. Amuletum vocant, narrantque ea ebrietatem representari.* Sed omisa tota ista disputatione, paullo longiore, quam ferunt scripti hujus angustiae, transeamus ad alium locum, qui, ut possit intelligi, emendationis opem desiderat. Memorantur versu 920 in herbarum medicatarum aut venenatarum numero *αλκμα, και πανακσο, και κατωσθ,*

* *

πασον, ἢ ἀκονιτον. ex quibus eam, quae tertio loco posita est, qui notam sibi esse diceret, aut ab aliquo rei herbariae scriptore nominari meminerit, adhuc neminem reperire potui. Verum hic collatio codicis Vossiani a Gesnero allata nos in verae lectio- nis vestigium perducet. Is enim καλπασον praefert, ex quo καρπασον efficiendum esse non dubito. Hujus vero plantae suc- cus olim in venenis fuisse traditur primum a Dioscoride, si ta- men is est auctor libri de Alexipharmacis, qui cap. 5 οσον καρ- πασον appellat. Plinius vero L. XXXII. c. 5. succum Carpathi, et similiter L. XXVIII. 10. et L. XXXII. 9. opocarpathon habet. Consentit tamen cum Dioscoride Galenus, qui libro primo Me- dicamentorum secundum loca c. 3. σκωκαρπασον ex Archigene nominat; atque idem libro primo de Antidotis, ubi Theriacam Archigenis interpretatur, myrrham saepissime cum succo carpasi vel ipsorum medicorum consilio permisceri, vel fraude pharma- copatarum propter magnam opocarpasi similitudinem adulterari memorat. Fuit plane idem libroriorum error in hoc posteriore Galeni loco, ubi Basileensis editio σκωκαλπασον pluries expres- sum habet. Atque ex hoc Galeni fonte paullulum inflexo no- mine derivata est καρπησια Pauli Aeginetae V. 45. cum qua no- minis saltem usurpatione convenire videtur καρπησιον, quae di- citur alibi a Galeno, festuca tenuis, furculis cinnamomi similis, odore τριφλι, sed valentiore et magis aromatico; sed eam re- apte et natura sua multum differre clarissimus medicinae veteris interpres, Gorraeus, nescio quam recte affirmat. Inter species ad vestigal pertinentes refertur etiam carpasum L. XVI. §. 7. de Publ. et Vestig. Quodsi vero carpasi memoria vetustior scri- ptis Dioscoridis et Plinii non exstat, nec ulla ejus mentio facta est a gravissimis historiae herbariae auctoribus, Theophrasto et Nicandro, quorum hic posterior omnia plantarum venena, quo- rum nota erant, diligentissime persecutus est carmine luculento, vereor, ut aliquo satis commodo argumento defendi possit, notitiam hujus veneni usque ad remotissimam Orphei aetatem, aut saltem Onomacrici aliquanto propinquiore tempora pertigisse. Antequam Hecatae lucum relinquamus, in transitu lubet adhuc inspicere plantam, quae versu 914 cum cypero et ariste- reone posita θρουον appellatur. Solet eo nomine plerumque in- telligi herba palustris, (vide Reiske ad Theocrit. XIII. 40.) quae

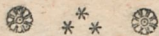
cum in hac plantarum venenificarum societate locum non habeat, rectius interpretabimur *Φρυον* herbam Apollinarem, graece *strychnon manicon*, quod a quibusdam rei herbariae scriptoribus ita nominatum esse tradit Dioscorides IV. 74.

Progredior ad narrationem de amoribus Jasonis et Medae, quam exorditur auctor a versu 864. *ὡς παρθενομία αὐτῆς Φιλιτροῦ ἐδάμασθη ἀνογαμὸς Μηδεία* — *ἐν γὰρ οἱ ἡμέρον ὠρσεν ἐρωτοτρόφος Κυθέρεια, ἥκε δ' ἄρ' ἰὸν ὑπὸ σπυλαγγυῖοι δασπλητῆσι Ἐρινυσοῦ.* Non reprehendo jam in hac oratione vitium, quod quamvis leve, tamen in scriptorem diligentem non cadit. Scilicet in commemorando amore, quem conspecto primum Jasone Medea conceperat animo, statim injicitur mentio nuptiarum, seu concubitus mavis, atque ita res temporis intervallo si non longo, tamen aliquo disjunctae vocis *ἀνογαμὸς* importuna confectione junguntur; verum illud quaero, quaenam partes Erinnyos esse possint in eo amore, qui nullam praecedentis alicujus sceleris vel levissimam suspicionem adjunctam habeat? Proferri mihi velim vetusti alicujus scriptoris testimonium, quo Furiarum officium unquam in concitandis amoris motibus atque instigando libidinis furore versatum esse comprobari possit. Quod si forte qui vetustatem carminum Orphicorum cupide magis quam prudenter asserere conantur, hanc quaestionem ad posterioris aetatis iudicium rejicere velint, atque omnem defensionem ad exemplum Valerii Flacci, (*) atque auctoritatem Statii traducere, videant, ne tandem ipsi in vada deferantur, ex quibus emergere atque eluctari non possint antea, quam certis rerum argumentis demonstraverint, ea in re doctrinam Valerii Flacci et Statii cum rationibus vetustissimae Graecorum theologiae plane consentire.

Denique multa in ipsa oratione, verborum usu, forma et flexione deprehendisse mihi videor recentioris aetatis vestigia, quibus carmina sua personatus ille Orpheus impressit. Quae quidem singula prius quam indagata persequamur, diligenter a com-

*) Apud Valerium Flaccum Argonautic. IV. 13. legitur: *I, Furiis Veneremque move, dabit impia poenas virgo, nec Aeaetae gemitus patientur inultos.* Locus Statii exstat Thebaid. V. 66 ubi Lactantius Furias Veneri conjungi ait, quoniam veneris voluptas nihil sit nisi infania,

communione suspitionis huius sejungenda ducimus omnia ea loca, quibus corruptelae macula ignorantia librariorum concepta ita adhaesit, ut novissimi editoris aciem falleret, in quo tamen viro saepius etiam desideravimus diligentiam atque illam ingenii sagacitatem, qua vel maxime non solum hoc studiorum genus, sed omnis eruditio spectari et commendari videtur. Primum igitur versu 112 ubi conventus heroum ad Pagafas narratur: ενθα δ' αριστηρων Μινυων λοχος ηγερεδοντο στεινον δη ψαμαδω ομαδω, ρηγματα τ' Αναυρε: vulgarem lectionem ita emendandam esse censebat Gesnerus, ut legeret: στεινον επι ψαμαδου ομαδον, in angusto arenae tumulo: ut interpretatur ipse Gesnerus, qui quidem hic laudando conatu prorsus infelicititer, ne quid gravius in eum dicam, excidit. Levissima mutatione sensum patefaciemus, qui postulat legi: στεινον δε ψαμαδω ομαδω i. e. arenam litusque Anauri multitudine sua ardebant. Deinde versu 273. est de nave Argo: και οι επι αρτια θηκαν αρηροτα πορσυνοντες, ιστον τ' ηδ' οθονασ' επι δ' αυτ' οικασ' εδησαν. quae quidem lectio sola, si Gesnerum audis, sententiam commodam praestat. Ego vero, quaenam ea sit, nec ex interpretatione latina perspicio, neque conjectura possum assequi; hoc vero facile intelligo vulgare εωαρτια, quod a Stephano proditum temere rejecit novissimus editor, si mutetur in εωαρτεα, et omissa in ultimo versu distinctione cum vocibus ιστον τ' ηδ' οθονασ' cogitatione conjungatur, tanquam postliminio esse recipiendum. Similis est locus Apollonii Rhodii Argon, 1. 333. παντα γαρ ευ κατα κοσμον εωαρτεα κειται ισων. unde paulo post v. 1210. habetur: αλλα τε κατα κοσμον εωαρτισσειεν ιωντι. Porro versu 296. ubi editum est: ωσθηοι κλεσσ' εσθλον οπαζεν. legi jubent leges grammaticae: ωσθηοι κλεσσ' εσθλον οπαζη. Gravius vitium inhaesit versibus 392. 3. quos ita restituendos esse puto, ut legamus: και προπροκεκλιμενος μεν επι εδαιοιο χαμευνησ — εσηρηριστο δε πετρη. At versu 510. ubi est, αλλ' οτε γ' ωκεανοιο ροον βαπτιζετο Τιταν, postulat usus Homericus, ut ροσ scribatur. Dubito etiam an ab ipso poeta profectum sit, quod versu 595. et 1095. legitur, μηριθα Pro μηριθον, quae quidem posterior forma sola communi scriptorum omnium usu frequentata fuit. Mihi quidem utroque loco Homericum μερμιθα repositum multo magis placeret, quemadmodum etiam versu 584. ταπητ' αλιανθεα, vestem pur-

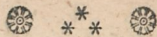
puream, ex vulgari scriptura (ταπητα λιανθεα) elicere, quam Batavi doctissimi διανθεα molesta argutatione divexare malim. Denique versu 659 pro vulgato εω ηωσι legendum est υπηωσι, ubi Apollonius in eadem narratione l. 1360 ηωσ τελλομενησ habet, quod haud scio an versu 482. ubi legitur αμ ηωσ, similiter reponendum putem.

Primo statim loco poni debebant memorabiles illi versus, (605 seqq.) quibus Minyarum ascensus in montem Dindyum narratur, ubi Rheae simulacrum ex vite silvestri affabre factum a se dedicasse dicitur Argus: οσγε τανυφλοις ελατης αμφιπλε-
 κωσ ερνος αμπελισ αυαλησ υξει απεκερσε σιδηρω, ηεσσε δεωιστα-
 μενωσ βρετασ ιερον ιδμοσυνησι. quae quidem verba ita Gesnerus interpretatus est: qui implexam corticosae abietis stirpem, quam amplexa fuerat vitis arida, acuto praecidit ferro, sculpsitque ex eo scienter imaginem sacram. Verum meminisse debebat vir doctissimus, quod ab Apollonio Rhodio l. 1117. traditum sine dubio legerat, fuisse hoc simulacrum ex vite silvestri factum, quam carminis Orphici auctor abietis annoesae truncum amplexatam fuisse perhibet. Sed in verborum graecorum structura levem vitium haeret, quod Gesnerum in errorem induxit; voces enim istae: τανυφλοις ελατησ a secundo casu in tertium translocandae sunt, ut recte cum extremis verbis jungi possint, quae proinde vitis aridae stirpem abietis trunco implicitam significant. Hoc igitur Rheae simulacrum Argonautae apud Apollonium in colle fagis inumbrato dedicatum ara lapidibus exstructa et foliis quernis coronata cinxisse dicuntur; at Orpheus hic noster multo operosius eos exstruere lapidibus domum Rheae, (λασει δ' ευτυκτοισ δωμησ ατρο οικον ανασση) atque intus ara lapidea posita sacra tauris facere jubet. (ω εωσι ταυροθυτες λουβασ ηδ' ιερα καλα ρεξαν.) Sunt quaedam in hac narratione, quae cum a simplicitate vetustissimae religionis, tum a ritibus sacrorum in cultu Rheae antiquitus usitatis plane abhorreere mihi videntur. Primum illud quaero, quoniam domus illius, quam in tanta sociorum trepidatione solus Argus lapidum exquisitorum mole exstruxisse dicitur, usus fuerit ad sacra Rheae peragenda, quibus ara posita ante deae simulacrum pro more saeculi istius sufficere poterat? Deinde mentionem taurorum in sacrificio factam, ubi Apollonius urfos adhibet,

bet, a ceremoniis taurobolii traductam scriptoris aetatem recentissimam arguere, eo confidentius affirmare posse mihi videor, quod ipsum adeo Gesnerum tandem in eam suspicionem venisse video, ita, ut in interpretatione latina ponere ausus sit *libamina taurobolio addita*, adjecta hac annotatione: *An ταυροδοτιες λογισασ* suspicabimur ceremonias hic indicari eas, quae multis post seculis demum prolatae, et Taurobolii nomine superstitioso illo Antoninorum seculo celebratae sunt? Quod cum suspicor, imitationem qualemcunque adfectionemque Christianarum sententiarum non excludo. Hinc igitur in Hymno XIII. 2. Rheae currus *ταυροφορος* assignatur. Quoniam vero caput hoc antiquae religionis, quod est de cultu et sacrificiis deorum, oratione nostra attingimus, age reliqua etiam deinceps loca persequamur, quae naturali quadam cognatione cum eo conjuncta videntur. Igitur in toto illo apparatu sacrificii, quod a versu 308 describitur, nihil est, quod a communi veteris Graeciae more recedat, ut sibi persuasisse videtur Gesnerus, qui mirabilia quaedam hinc mysteria nobis effinxit, quae partem theologiae Orphicae constituisse putabat, nisi quod cum hic, tum altero prorsus gemino loco (versu 955) ordine praeposito, non inusitatae scriptori nostro negligentia primum strues lignorum in litore facta memoratur, cui victimae partes quaedam impositae, atque omento involutae adolerentur; tum demum versu 311. taurus caeditur, quem etiam Apollonius in sacrificio isto adhibet, omissa tamen mentione foederis, quo fidem Argonautarum jungendam carminis Orphici scriptor existimaverat. Hic vero Gesnerus nobis objicit versum 310. ubi legitur: *εν δ' ap' ὑπερθε πεπωλω παρκατέθηκα θεοις επωνηχυτα δωρα.* ex quo mira interpretatione partem mysteriorum Orphicorum eruit. Sed ad omnem istam viri doctissimi orationem facilis et brevis est defensio. nam verba illa *επωνηχυτα δωρα*, nisi partes hostiae in strue lignorum flammis adolendas significant, nullum plane sensum habent. At enim ipse carminis auctor nobis persuadet, ut ita hunc locum accipiamus, qui statim initio (versu 39) *Φθιμεναν επωνηχυτα δωρα* similiter posuit, quod Gesnerus mortuorum *larga donaria* interpretatus est, cum altero loco *deborum munera* dedisset, in quo plane acquiesco. Sic enim eam vocem usurpatam reperio a Valerio Flacco cum L. III. 312. ubi est: *date debita caesis munera, quae nostro misisset Cyzicus igni: tum*

L. II.

le,

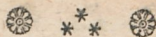
L. II. 330. *protinus ingentem procerum sub nomine taurum dejicit, infuetis et jam pia munera templis reddit.* Superest, ut notionem vocabuli *πεπλος* ad interpretationem nostram, et ritum sacrificiorum accommodemus. Notissimum est partes maxime pulposas pinguesque, ut sunt femora, de victima caesa diis exentas, atque omento obvolutas igni fuisse adoletas. Apud Homerum quidem in sacrificiorum apparatu describendo fere ubique vocem *κνισσην* de omento positam reperimus, ubi recentiorum plerique, in quibus est etiam Apollonius Rhodius, (I. 434.) vocabulum *δημος* adhibuerunt; sed eadem plane significatione fuisse etiam usurpatam vocem *πεπλος* testimonio scriptoris eruditissimi confirmare possum. Is est *Meletius*, qui quidem in ea rarissimi libri *de Natura hominis* parte, quae corporis humani partes nominumque proprietatem explicat, adeoque paene tota ex grammatica diligentia censetur, auctoritatem *Socratis*, qui de *Hominis natura* librum scripserat, sequi se profitetur. Hic igitur p. 90. ita tradit: *Enim vero diaphragmatis, hoc est septi transversae membranam περιπλοον, quod visceribus involvatur, nuncupant; sive πεπλον δια το υφαπλοσθαι, quod videlicet in pepli modum substernatur; vel πατος, απο τε πεπηχθαι και οιον σνεςφιχθαι, quod compactam esse constrictamque interpretareri, ut Callimachus (*) inquit: ηρις αν υφημεναι τησι μεμηλε πατος. quod studiosi pro sui arbitrio interpretentur.* Jam vero vide num hanc eandem notionem ad interpretandum versum 955. mecum transferre, an *ελα πλασματα υπο πεπλος* ibi cum Gesnero puppas sive imagunculas cereas (**). peplos involutas ignique adustas intelligere malis. Ultimo loco sub censuram vocabimus versum 570. ubi *Cyzici* manibus hostia nigra caesa dicuntur inferiae factae esse. Posuit carminis auctor: *ιδ εντομα πορσυνοντες παμμελαν εν βοθροισ κατεκαυθον;* quae quidem verba totidem latinis reddidi, Gesnerus: *et inferias nigras combusserunt.* Verum cum *εντεμνειν, εντομας* vel *εντομα ποιειν τωι*, adjuncto vel omisso casu quarto, vel etiam

*) Hic Callimachi locus, quo fragmenta in novissima poetae editione prodita possunt augeri, codicis graeci opem desiderat. Suadere tamen videretur vocis originatio, ut *παγος* legamus,

**) Qualem in veneficio adhibet Sagana ap. Horat. Serm. I. 8. 30. ubi vide Intpp.

etiam secundo, ut apud Apollonium Rhodium I. 587. εντομα
 μηλων, ubi tamen Etymologicum magnum μηλα habet.) quo
 genus hostiae declaratur, proprie dicatur de sacrificio, quod mor-
 tuis fieri solebat, ut est etiam apud ipsum auctorem nostrum
 versu 956: εντομα θυματ' ερεζον, iterumque versu 1368. εφρα κεν
 εντομα ρεζω βασιλευσι. non immerito dubitet aliquis, qui grae-
 cae linguae ingenium probe noverit, an εντομα σαρμμελανα recte
 dici possint, quasi tu latine velis *sacrificium nigrum*, vel, ut lepide
 Gesnerus, *inferias nigras* ponere. Mihi quidem ea locutio cum
 a perpetuo veterum scriptorum graecorum usu, tum ab ipsis
 rationibus grammaticis prorsus abhorrere videtur; cujus modi
 naevos plures in hoc scriptore deprehendisse mihi videor, ex
 quibus agnoscere possumus ingenium hominis recentioris rude
 et pingue, qui graeci idiomatis usum valde exiguum, scribendi
 vero cogitationem vel exercitationem plane nullam ad hanc
 carminis operam attulit.

Atque ita tandem me ad eam disputationis hujus partem
 delatum esse sentio, in qua se jactare posset oratio mea, si totum
 hoc de puritate graecae dictionis argumentum usque ab Home-
 ricorum carminum imitatione repetere, atque omnes grammati-
 cae eruditionis copias paulo latius explicare vellem. Verum
 omnis haec censura tantum in iis orationis vitiis consistet, quae
 quidem ita aperta ad reprehendum sunt, ut nihil tam copio-
 sa advocatione utar, et facile causam meam apud intelligentes
 harum rerum iudices victurus esse mihi videar. Atque hic sta-
 tim obversatur animo meo mira dictionis barbaries, quam carmi-
 nis auctor a contagione seculi sui, vel ex frequentiore linguae
 latinae usu traxisse videtur. Brevissime loca tantum insigniora
 perstringam. Versu igitur 977. posuit λυσσωπις σκυλακη pro
cane rabida, deinde versu 1278. χρυσνη τριανη, quorum quidem
 verborum alterum (σκυλακη) cum ab analogia graecae linguae
 prorsus abhorreat, nunquam usu scriptorum frequentatum fuit;
 alterum vero (χρυσνη) novum plane ac deforme ex quo fonte
 promanaverit comminisci non possum. Non minus alienae
 sunt a graecae dictionis puritate locutiones istae: και φα πανη-
 κεριοισιν εν ειλαπνιασιw ομαρτεν (παρεοντας) versu 509. pro eo,
 quod latine dicitur, *epulis eos prosequebatur*. Similiter ex fonte
 lati-

latino fluxisse videtur, quod habet versu 941. *ἐπιστειβῶσι δὲ ἔργον* id est, *opus aggredierentur*. Saepius etiam in ipsa versuum dimensione metrica peccatum fuit, veluti versu 668. *εσπεροι αὐλισθεντες εφωπισσαμεθα δερπον*. ubi tertium verbum syllabam antepenultimam contra constantem poetarum usum habet productam; deinde versu 974. *τρισοκεφαλός* syllabam penultimam contra naturam suam producit. Eodem pertinet versu 1137. *ἰα* priore longa positum, quod a more Homericō plane est alienum. Quis porro ferat in scriptore nostro illam balbutiem dicam an inscitiam, cum versu 647. ponit: *ἡλιος φερεν ἰππες*. et versu 1157. *οφελον με διαρραισθεισαν ολεσθαι*, ubi debebat esse: *οφελον διαρραισθεισα ολεσθαι*. Quis infantiam hominis et turpem battologiam non irrideat, cum versu 540. (*εὐδεις γλοκερω βεβολημενος ὑπνω κωμα περι βλεφαροισι βαλων*) tantum et tam inanem verborum strepitum ad sopiendum gubernatorem Argum excitatum esse videat? Quis unquam Plutonem, id est Iovem inferum. *χαμαιζηλον* δια ποιeta quopiam praeter hunc Orphei simiolum versu 929. dictum fuisse accepit, aut omnino recte dici posse putavit? Nam, ut vis nominis praescribit, *χαμαιζηλος* is appellatur, qui humum amat, humilis, et inde ad animum translata notione, *demissus, timidus*, quemadmodum *ορειζηλος* est qui montes amat, *montanus*. Quonam veterum alicujus scriptorum exemplo comprobari aut defendi potest, quod versu 57. dixit poeta noster: *καὶ οἱ ὑποπραπίδεσσι δολε τριβον ἠπεροπευε*? cum postremum hoc verbum cum quarto casu junctum per se fallere, decipere aliquem significet; deinde quod versu 879. *μορφας* pro *membris* et versu 217. *σταχυν* pro *prole* posuit? Non possum equidem inficiari alteram hanc vocem de genere Spartorum positam versu 872. (*σπαρτων σταχυν εξενωριζε*) admodum mihi placere, quod illi videlicet ex semine dentium draconis instar segetis progerminasse dicuntur, unde apud Apollonium III. 1352 *ανασταχυεσκον γηγενης*. sed in hoc nostro loco hanc temeritatem nullo modo ferendam puto. Nec est, quod hanc aliquis translationem auctoritate Homeri et Apollonii Rhodii defendi posse putet, quod hic quidem aliquo loco *επισταχυεσκον ἰαλος*, ille vero *αὐδρι ὑποσταχυοιτο βωων γενοσ* posuit; nam utriusque loci rationem longissime ab usu scriptoris nostri femotam esse cuique facile patebit.

Sen-

Sentio tam largam vitiōrum segetem ex hac scriptoris barbarie tanquam ex agro fertilissimo censurae meae succrescere, ut vel longissima oratio iis omnibus excutiendis vix videatur sufficere. Quamobrem ea potissimum ex illa multitudine deligam loca, quae paullo longiorem disputationem desiderant, ut hominem fraudulentum pro sanctissimi viri monumento seculi semigraeci sordes atque ingenii sui lutulenti retrimenta nobis objecisse vincam. Quis enim verborum proprietatem non ignorans persuaderi sibi patietur a Gesnero graeca esse, quae leguntur versu 911, *εν δε ποαι ξιζησι κατηρεφες χθαμαλησι* i. e. *herbae, quae radices humiles protegunt*, ut interpretatur vir doctissimus, cum *κατηρεφες* dicatur id solummodo, quod *superne testum est*. Huic tamen objectioni Gesnerus ita occurrebat, ut diceret *κατηρεφες* non tam esse *testum*, quam *quod tegat, inumbret*; quam quidem sententiam suam vehementer vereor ut exemplis locorum Homericorum, quae laudat eam in rem ex *Odyss. N. 349. E. 367*, atque auctoritate Scholiastae confirmare aut defendere possit. Vtroque enim loco *κατηρεφες σπεος* et *κυμα* nativam suam notionem facile tuebitur; nec magis adjuvat loci Orphici interpretationem, quod Eustathius priore loco *σπεος κατηρεφες* a quibusdam *χθαμαλον* exponi meminit. Verum, ut concedam Gesnero, recte dici *κατηρεφες* etiam id, *quod tegat, inumbret*, nihilo tamen magis his se difficultatibus explicabit. Quod si enim jam notionem istam cum Gesnero ad locum Orphicum transferas, quod equidem qui salvis grammaticorum legibus fieri possit, non video, sensus inde existet plane inconcinuus atque absurdus, quem tamen ipse versione latina exprimere, quam quod propria vocabuli vis suggerebat, *radicibus humilibus testae*, ponere maluit. Transseamus ad alium locum, ex quo clarissime, ut puto, elucescit, ab usu sermonis latini hominem inscitum notiones rerum a proprietate vocabulorum graecorum longe disjunctas repetiisse, atque inter se invicem confudisse. Memorantur versu 512. immanes illi viri, et forma corporis Gigantibus non dissimiles, qui cum montem Arcton incolerent, Argonautas in litus suum egressos cum armis aggrediuntur, *αρπηφαιτοι ανδρες οι εα νεμοντο Αρκτωις εν ορεσσι, τεθνητοτες εικελα θηρσι*, quem locum Gesnerus interpretatur: *martii viri, qui habitarent arctois in montibus, stupidi, ferarum instar, ceterum Titanibus similes*. Non obscurum

quidem est, quam notionem in explicando verbo τεθηπότες secutus sit vir eruditus; sed audaacter affirmare posse mihi video nunquam illud usu scriptorum graecorum de *homine stupido frequentatum* fuisse. Est enim τεθηπεναι proprie *novarum rerum miraculo stupere*, ut in noto illo Homero: τιφθ' ἕτας εστητε τεθηπότες ηυτε νεβροι. nec intelligo, quo mentio ferini stuporis in hominibus immanibus et bellicosis pertineat. Igitur alio nos convertamus oportet; nec melius quicquam mihi succurrit, nisi ut τεθηπότες eo sensu accipiamus, quo latine *stupendus* dicitur, et deinceps postrema illa verba εικελα θηροι. cum praecedente νεμοντο jungamus. Atque hanc rationem adjuvare videtur cum versus 565 ubi prostrata istorum hominum cadavera πελωρια σωματα θηρων dicuntur, tum inprimis comparatio loci apud Apollonium Rhodium I. 943. qui in eadem narratione γηγενης μεγα θαυμα περικτιονεσσι ιδεσθαι positum habet.

Sunt praeterea quaedam in scriptore hoc nostro verborum formae et locutiones peculiare, quas breviter etiam hic notabimus. In hoc genere plane singulare est, quod versu 277. reperitur Μινυας pro Μινωας positum, deinde versu 644. νυμφων λιμνακιδων pro λιμναιων. Saepius in Argonauticis recurrit locutio μενος απ' ανθρωπων eo sensu, quo latini *solus ex mortalibus, solus hominum* dicere solent. Sic est versu 92. 181. 692. contra vero significationem propriam, hoc est, graecam habet versu 768. οιος απ' αλλων ipse *solus, sine comite*. Nec erat, cur Eschenbachius hanc eandem notionem ad versum 92 transferendam existimaret; recte enim in illa Iasonis oratione dicitur Orpheus solus ex mortalibus vivis ad inferos penetrasse. Observatum jam esse video a viris doctissimis Dav. Ruhnkenio Epistol. Critica II. p. 69. et Gesnero in indice verborum Orphicorum peculiarem et profus inauditum antea pronominis οι, σφισι usum, in quo scriptor hic Argonauticorum paene insanit. Sed nolim cum his duumviris temere pronunciare voculam utramque particulae expletivae loco esse habendam; qua quidem opinione admissa, confitendum erit etiam illud, quod tamen illi doctissimi viri negant, omnem vocabulorum vim atque usum ex graeca lingua fuisse ab hoc scriptore sublatum. Ne plura hic commemorare exempla, vide modo illa: *μολει γαρ οι κτι πεπρωτο φασιν καλλιρον μενος οβρι*.

ὄβριμον Ηρακλῆος versu 634. deinde: ὄνδη καλλιχορον μὲν ἐπιωνυμον
 ὄι καλεῖται versu 729. postea: τῶ ὄι pro cui positum versu 544.
 porro: ἐν δὲ σφιν πυματῶ μυχῶ ἐρκεος versu 909. denique: ἄ
 ὄη τελεεῖσθαι ἐμελλε σφῆσιν ἀταδάλιγσι πολυφθόρῃ Αἰήταισ versu
 863. quod ex reliquo poetae more debebat esse: ἄ ὄη τ. ε. ἀταδᾶ
 λιγσιν ἐο Αἰήταισ. Non aliter fere vetustissimis temporibus genus
 animalium locutum esse putarim; quorum confabulationes vaser
 ille Phryx inaudiverat; ita ut nemini posthac mirum videri de
 beat hunc nostrum Orpheum olim feras suavitate cantus sui de
 linitas tenuisse, et dirum illum draconem, aurei velleris custo
 dem, incantatione paucorum verborum in soporem profundis
 simum coniecisse.

Ultimo loco lectori proponam examinandos duo ver
 sus ex Hymnis Orphicis desumptos, quibus etsi ad sententi
 am meam confirmandam nihil jam utor, fortasse tamen pot
 est exinde duci aliqua suspicio de tempore, quo carmina haec
 scripta sunt. Prior exstat Hymno XVIII. 16. σμαραγῆ δὲ κεραυ
 νος αἰθέρος ἐν γυαλοῖσι. Equidem scriptorem alium non novi qui
 de cavitate aetheris γυαλον usurparit, praeter auctorem carminis
 de Venatione, quem vulgus ineruditum cum Oppiano perpe
 ram confundit. Is igitur similiter habet L. I. v. 281. αἰετός αἰ
 θηροῖσιν ἐπιθῶν γυαλοῖσιν. Alter est Hymno XXI. 5. de mari:
 εὐδινοῖσι ἀπαλοῖσι γαληνιώσα δρομοῖσι, quocum iterum plane con
 venit versus 115. libri primi de Venatione, ubi dicitur dies πασα
 γαληνιώσα πανηματοῖσι δρομοῖσι. quem male a Turnebo expli
 catum esse nunc demum intelligo, cum eandem culpam in lo
 co Orphico interpretando Scaligerum in se admisisse video.

Atque haec haftenus. Nunc ex hoc antiquitatis diverticulo digressa properat illuc oratio, quo gratissima diei illius memoria, quae *Fridericum Wilhelmum Magnum*, Academiae Francofurtanae instaurorem et propagatorem nascentem vidit, invitata vocat publica Academiae nostrae pietas, cujus interpretem me oratione anniversaria die xvii. Februarii dicenda fecit summa augustissimi Regis nostri munificentia, qua mihi humaniorum litterarum in hac Academia docendarum munus clementissime demandatum fuit. Igitur nomine Academiae rogamus omnes, qui memoriam maximorum beneficiorum a *Friderico Wilhelmo Magno* cum in universam rem publicam, tum in litterarum studia collatorum in piis civium bonorum omnium animis dedicatam et consecratam grati nobiscum venerantur, quique omnino bonis artibus favent, et litterarum studia colunt, inprimis vero ferenissimum Principem MAXIMILIANVM IVLIVM LEOPOLDVM, *Ducem Brunsvico - Luneburgicum*, ac reliquos in sago et toga illustres viros, ut, dum publice in auditorio majore hora XI. oratione latina virtutes pacis in *Friderico Wilhelmo Magno* conspicuas breviter exponam, hoc publicum pietatis nostrae testimonium et praesentia sua honestare, et favo-

re

re suo illustrius reddere dignentur. Quod siue beneficium siue officium si et *Friderici Wilhelmi Magni* meritis et nostris precibus concefferint, operam dabimus, ut intelligant, se apud ingratos illud haud posuisse. D. VIII. Februarii,

MDCCLXXVII.

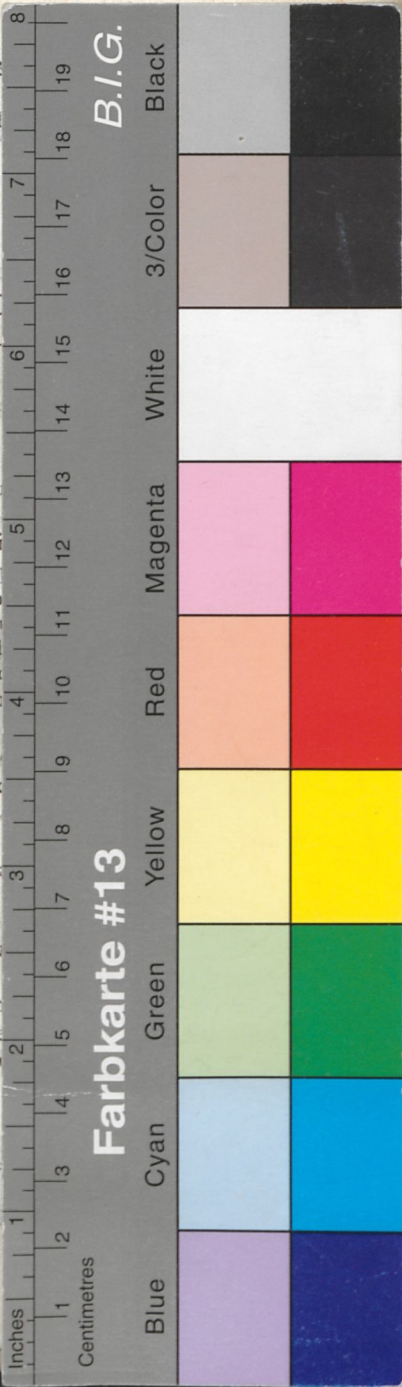

Frankfurt a. O., Diss., 1776-97.

X 23106 92

SOLENNITATEM ANNIVERSARIAM
MEMORIAE
FRIDERICI WILHELMI
MAGNI

1797 8 /

PUBLICO PIETATIS TESTIMONIO

AB

ACADEMIA FRANCOFVRTANA
DIE XVII. FEBRVARII MDCCLXXVII.

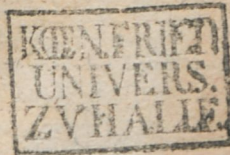
CELEBRANDAE

INDICIT

I. G. SCHNEIDER

PHILOLOG. ET ELOQVENT. P. P. O.

PRAECEDIT DISPVATIO DE DVBIA
CARMINVM ORPHICORVM AVCTORITATE AC VETVSTATE.

TRAIECTI AD VIADRVM,
E TYPOGRAPHEO WINTERIANO.

